

Josefine Klougart

Alt dette kunne du få

328 sider

Gladiator Litteratur på højt niveau. Klougart er en af de stemmer, der gennem sine bøger gør indtryk. Og er med til at vise, at litteratur og kunst kan noget, som intet andet kan. Man bliver bevæget, og man bevæger sig -, man er et andet sted, fra man er begyndt, og til man eftertænksomt og beriget lukker bogen.

Kun i glimt bliver vores erfaring af verden lige så rig som den er i barndommen. Ublandet med bevidstheden om sig selv - en ren følelse, uadskilleligt fra mennesket. Senere bliver vores erfaringer mangetydige, de forbinder sig øjeblikkeligt med andre erfaringer og bliver på den måde mindre

hele. Mindre fuldstændige. Lækre og intense vendinger. Kolossale dybder. Menneskelig udvikling svøbt i fine gloser, der sprogligt nok ser ud til at være arbejdet en del med undervejs. Men kernen i det hele, det må bestemt være Klougart, der som kunstner evner, måske endda ønsker, at få os til at opleve vort liv maksimalt ved at udvide repertoiret

af de musikstykker, vi forsøger os med gennem tilværelsen.

Romanen er fyldt med metaforer og symbolikker, og den er ikke nødvendigvis for nybegyndere, eller også kræver den mindst, at man som menneske kan se idéen i at rykke sig, i at turde noget og ville noget, også efter givne, dramatiske oplevelser.

En vinter rejser hovedpersonen Barbara tværs gennem Danmark med sit spædbarn for at være sammen med sin familie, mens faderen skal igennem en større hjerteoperation. Operationen går planmæssigt, men dybest set er det tekniske da også det eneste, der går planmæssigt. Det utænkte, det usikre, det overraskende folder sig ud, idet faderen mister hukommelsen, og på den måde skaber Klougart bro mellem vores egen fælles hukommelse og tabet af livet, der var, og vi bliver på smukkeste vis konfronteret med vor egen forgængelighed. Med menneskets og universets og planetens skrøbelighed.

Og i og med at der opstår denne krise i familien, opstår der naturligt nok også et vaccum, hvor uforløste konflikter i familien spirer frem og gror sig større.

At Josefine Klougart kan lide litteratur og eksperimenter med den, ses også, da vi studser lidt over hendes måde at stave **Doctor Zhivago** på, for det er vist nok den helt rigtige stavemåde - back to roots.. De fleste steder staver man det med S og W og uden h.

Man bliver løftet op, på en eller anden måde bliver man større ved læsningen af bogen her, og forklaringen må være, at den tilføjer os noget som menneske. Noget vi måske ikke var klar over, der fandtes, og hvordan vi kunne få fat i det.

Alt dette kunne du få

Mandag, 6. december 2021 11:48 - Senest opdateret Mandag, 6. december 2021 12:44

Forfatteren er naturligvis ikke upåvirket af dagens temaer som kønsdebat og klimakrise og formår gennem poesi, lyde, farver og lugte at videregive sin tanker og mætte læseren med bevidste og ubevidste fragmenter af livets voldsomhed og skønhed.

Og så er der bogens forside. Kunst i sig selv.